

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

ten gennem Indkomsskatter paa de store Indkomster, og et Tilskud til eller en Lettelse for Landbruget, betalt af Forbrugerne af Margarine her i Landet. Saaledes som Forslaget i sin Tid blev stillet op af Venstre og Konservative, er der ikke nogen principiel Forskel med Hensyn til selve Metoden, selve Princippet, men der er en meget betydelig Forskel i Virkningerne, idet det første gaar ud paa at støtte de Landmænd, der har den største Gæld, medens Betalingen ydes af de Folk, der har de største Indkomster, hvorimod det andet Forslag gik ud paa at støtte Landmændene ikke efter Gæld og Trang, men i Forhold til det Antal Køer, der var paa vedkommende Bedrift, og at de, der skulde betale, ikke var de mest velhavende eller dem med de største Indkomster, men i Virkeligheden den fattigste Del af Befolkningen. Med Hensyn til Princippet kan der ikke være nogen Forskel, men i Virkningerne over for Landmændene og over for dem, der skal betale, er der naturligvis en meget stor Forskel.

De Herrer nævner saa, at man i Stedet for Rentetilskud skal gaa tilbage til det Niveau, Ejendomsskatterne havde i 1914. Jeg kan ikke se, der er nogen som helst Rimelighed i dette Krav. Der er jo en meget stor Forskel paa Ejendomsskatternes Tryk i de forskellige Kommuner. Der er mange Landkommuner, hvor Ejendomsskatterne for Landmændene betyder en ikke ringe Procentdel af deres Udgifter; men der er ogsaa Kommuner, hvor de betyder en meget ringe Del af samtlige Udgifter, og i mange Tilfælde er det saaledes, at Ejendomsskatterne netop er lavest dér, hvor Gælden er størst. Naar man altsaa vil se paa Landbrugets økonomiske Forhold, saa vil det i mange Tilfælde netop virke fuldkommen urigtigt at gaa Skattelettelsens Vej i Stedet for den foreslaaede. En Lettelse i Ejendomsskatterne vilde ogsaa betyde en fortrinnsvis Lettelse for de store Ejendomme og de Ejendomme, som er drevet særlig daarligt eller særlig ekstensivt, men ikke nogen nævneværdig Lettelse for de smaa eller for de særlig veldrevne Ejendomme i de forskellige Grupper.

Naar det ærede Medlem Hr. Brorsen fremdrog Eksempler paa, at Rentetilskuddet betyder et mindre Beløb for Husmænd,

et større for Gaardmænd og et endnu større for Herremænd, saa kan jeg sige, at hvis det er dette, som trykker det ærede Medlem, og som gør, at det ærede Medlem føler Betænkelighed ved at gaa med til Rentetilskud, saa er jeg meget villig til at forhandle om et Maksimumstilskud eller, hvis man ønsker det, et Tilskud paa anden Maade efter en faldende Skala. Det har jeg ikke det mindste imod. Jeg har selv overvejet at gaa den Vej; men da jeg følte mig overbevist om, at i samme Øjeblik jeg havde foreslaaet det, vilde det — det troede jeg da, indtil jeg hørte det ærede Medlem Hr. Brorsens Udtalelser — betyde en Vanskelighed for Gennemførelsen af Forslaget, og jeg undlod derfor at gaa ind paa den Tanke. Men hvis det kan lette Lovforslagets Gang igennem dette høje Ting at foreslaa noget saadant, er jeg rede til Forhandling. Jeg ser, at den ærede Formand for Det konservative Parti nikker. Jeg forstaar dette Nik saaledes, at det ærede Medlem er rede til en Forhandling i saa Henseende, og det glæder mig, men det overrasker mig. (*Christmas Møller*: Det var ogsaa en Fejltagelse). Desværre varede denne Glæde altsaa meget kort.

Men jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Brorsen, at naar han fremhæver, at et Forslag som dette vil betyde mere for de største Ejendomme end for de smaa; saa maa han ogsaa gøre sig klart, at naar han gaar ind for Kravet om Ejendomsskatternes Nedsættelse, da vil Forholdet blive meget, meget værre i den Henseende; han kritiserer. Og dernæst vil jeg sige angaaende dette Forhold, at de 24 Mill. Kr., som her foreslaas i direkte Tilskud i to Aar til de mest gældbetyngede Landmænd, betyder, at de faar dobbelt saa stor en Hjælp, som de vilde faa, hvis Pengene skulde deles ud til samtlige Landmænd, saaledes at ogsaa den Halvdel, som ikke har mere Gæld, end de kan forrente, skulde have Del i Tilskuddet.

Jeg kan ikke rigtig se Berettigelsen af, at man skulde gaa over til en Nedsættelse af Ejendomsskatterne, naar man vil se paa Forholdene, som de virkelig ligger. For de Landmænd, der har haft deres Ejendom fra før 1914, maa man dog erkende, hvis man ser nøgternt paa Tingene, at de har under Højkonjunkturerne gennem Aarene